

Det nya /

Klein, Ernst,

81 F a z

Folkets-hus-dramatik. 2.
1908.

National Library
of Sweden

II

Folkets-Hus-Dramatik

Det Nya

av

E. K. och K. E.

Pris 15 öre

Frams Förlag, Malmö

Folkets-Hus-Dramatik

Var numera på initiativ av nykterhets- eller arbetarorganisationer ett Folkets Hus eller en samlingslokal med annat namn bygges, där inredes i regel också en teaterscen. Överallt börja sådana finnas och tas i anspråk — och detta sistnämnda dels av kringresande yrkessällskap, dels av amatörer.

Tänker man efter vad som i båda fallen bjudes, vilka pjäser som spelas, så måste man i det första fallet, i fråga om de kringresande yrkesskådespelarna, konstatera dels att värkligt goda trupper numera hitta vägen även till småsamhällen och avkrokar, dels att värkligt värdefulla och gedigna skådespel upptagits på deras repertoar i växling med och som motvikt mot farsor och revyer och dylikt värdelöst kram. Ännu återstår väl åtskilligt innan det goda och allvarliga därvidlag alldeles besegrat det dåliga skojet — det gäller särskilt om Folkets Hus Teater i Stockholm, där alltför mycket strunt och råhet frodas. Men som sagt, även i små landsbygdsvrår kan man nu få se dramatiska mästerverk och uppleva stunder fyllda av den uppfriskande livsspänning, den gripande högtidsstämning som sann och stor dramatik kan ge kanske mer och bättre än någon annan konstart (musiken dock undantagen!).

Men i det andra fallet, i fråga om amatörsällskapen — vad ha de att bjuda, vilka och hurudana pjäser uppföras av dem på basarer och fäster av skilda slag? Gammalt skräp, pajasupptåg och ovärkliga dumheter från 50- och 60-talen, utan ringaste konstvärde, utan en fläkt av allvar eller mening, utan ens det svagaste samband med vår tid och vårt liv, våra strider och strävanden, våra drömmar och aningar. Jag behöver endast nämna rubriker sådana som Min hustrus affärer, En orolig natt, En natt i Falkenberg — det är några typer bland otaliga. Det kan i bästa fall roa för ögonblicket — det lämnar även då ingen var-

(Fortsättning å omslagets 3:e sida.)

FOLKETS HUS DRAMATIK

II

DET NYA

— EN AKT —

AV

E. K. OCH K. E.

FRAM, MALMÖ

MALMÖ 1908
TRYCKERI-AKTIEBOLAGET FRAMTIDEN

PERSONER

Doktor Brun.

Frida, hans hushållerska.

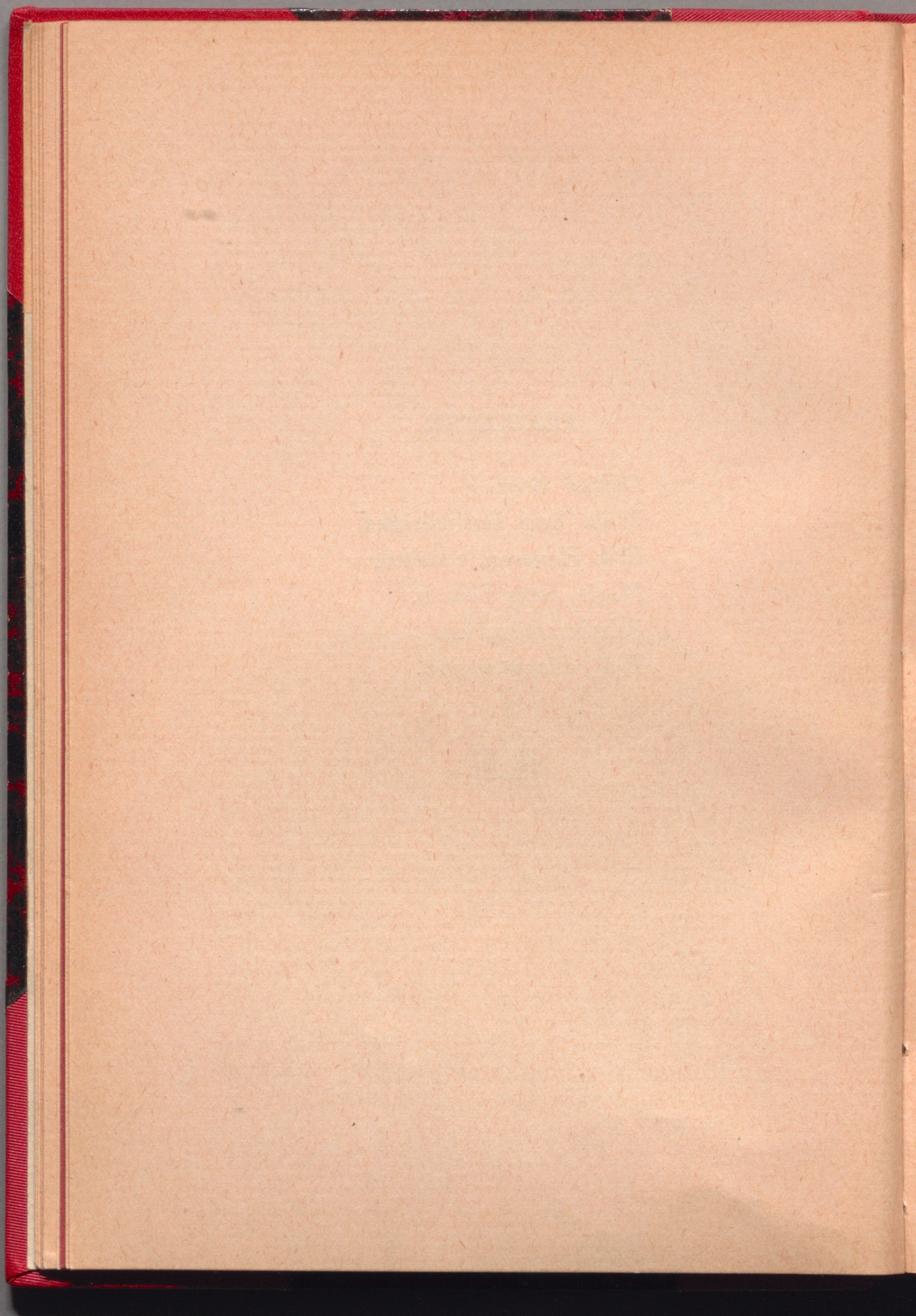
Erik Hansson, redaktör.

Maria, hans fästmö.

Poliskommissarien.

Två poliskonstaplar.

(Vardagsrummet i doktor Bruns gård på bärget utanför staden. Dörr i fonden och till höger, fönster till vänster, därframför blomsterbord. Soffa vid högra väggen, framför den bord med böcker och ett par lästolar. Några få värdefulla tavlor på väggarna — hela inredningen i enkel vacker gammaldags stil.

Frida [gråhårig, vit mössa på huvudet] står vid fönstret och ser ut. Man hör nerifrån staden ett oredigt sorl som ibland växer, enstaka rop tränga igenom.)

Doktorn (ropar utanför till höger). Frida, Frida! (In från höger, gråhårig, skägglös, fint intelligent ansikte; i nattrock.) Va menar Frida egentligen, va ä dä här för ordning — här ska man sitta å ropa sej hes å fördärvad som om man inte kunde bli hes nog ändå i de här välsignade hundvädret! Nå!

Frida. Å doktorn, doktorn, jag tror rakt di håller på å ställer till nån olycka nere i stan i kväll, hör bara så di skriker å stimmar å bråkar, ja vet aldrig —

Doktorn. Håll mun — tala inte om'et. Tror hon inte ja har öron att höra med själv. Men ja vill inte höra dä där eländet. Tror hon inte ja vet va di gör därnere? Men ja vill inte se dä, inte tänka på dä.

Frida. Ja men ä dä inte alldeles gräslit rylsit att di dumma människorna inte kan vara sams å hålla fred å vara nöjda å beskedliga!

Doktorn. Dumma, dumma. Di ä inte dumma, må hon tro, å nej, di vet nog va di gör. Us-lingar ä di, brottslingar å barbarer — ett helt stort rövarband som skulle skjutas varenda en, dä skulle di.

Frida. Men va i all världens dar vill di då — di har ju allt vad di behöver. Kan doktorn säja mej vad di bråkar efter å va di vill?

Doktorn. Dä kan ja. Först vill di skrika så mycke di orkar. Dä kan kosta på för en anstän- dig kar att hålla sej tyst ibland när han lider som värst, så mycke mer då för en hop råa gap- halsar utan uppfostran. Å när di har skrikit sej nöjda, då vill di slåss. D'ä helt naturligt men d'ä värt stryk i alla fall. Å till sist vill di tända på hela samhället å stjåla så mycket di kan medan dä brinner. Å så allra sist — då slår di sej till ro med va di har stulit å blir hedrade män i staten, d'ä va di gör å d'ä va di vill, å därmed punktum. (För sig.) Dä var likadant i min ungdom. Vi gjorde också uppror. Mina medbrottslingar sitter nu i riksdag å regering, di visste va di ville. Å jag sitter som en gammal uv i mitt ugglebo å plirar å blundar för att slippa se hur ynkedomen går igen.

(Ett skott.)

Frida (skriker till). Jesses, nu skjuter di, doktorn!

Doktorn. Skjuter di doktorn, nej de låter di allt bli! Men varandra skjuter di på, å dä kan di gärna hålla på med, så kommer polisen å tar dem, å så blir vi av med ett par av de värsta gaphalsarna. (Ryter.) Stå inte där å stirra. Jag vill ingenting veta om eländet. Mitt hus ska åtmin- stone vara förskonat från pöbelstanken å liga-

pojarna. — Hör hon inte! Låt bli å tänka på et. Se ut som vanligt, människa, å sköt sina sysslor. Dä här rör ungdomen, den sköna, å inte oss. (Sätter sig, tar en tidning, ser på klockan.) Nå, har inte Frida kvällsmaten färdig än, dä va då ett faslit söl, hon är redan nio.

Frida. Kära snälla doktorn, strax strax. Ja ska tala om att dä blir en riktig liten överraskning, nånting finfint må han trö! (Tittar oroligt i fönstret, skakar på huvudet, ut till höger.)

Doktorn (nickar och läser). Mord — inbrott — juvelstöld — strejk — striden inom byggnadsfacket — den stora diskussionen — (kastar tidningen). Fy — här sitter man dag ut å dag in å drar in smutsen spaltvis i sitt hus å betalar för'et till å med. Dä ska sannerligen bli slut. Frida — Frida! Underligt om man inte skulle få vara i fred nån gång. Å dä inte nog med att klättra så här upp i bärget, ska man behöva bygga murar å gräva vallgravar också omkring sin vrå. Frida!

Frida (sticker in huvudet genom dörren). Ja ja!

Doktorn. I morron när tidningen kommer så skickar hon tillbaka den å säger ifrån att di inte behöver bära hit otyget mer, hör hon dä.

Frida. Kors ja, nog kan ja dä. Men dä blir han ju alldeles ensam!

Doktorn. Alldeles ensam — just dä ja. Inte en fläkt därnerifrån ska slippa in här, dä svarar ja för!

Frida (skakar på huvudet). Håhå, jaja! (Ut.)

(Det knackar på fonddörren, röster och skratt. Doktorn rycker till och lyssnar.)

Frida (in). Knacka doktorn? (Knackningen upp=

repas.) Nej kors, dä ä ju därutel! (Mot fond-dörren.)

Doktorn (rusar upp, häftigt). Öppna inte — på inga villkor, Frida — Frida!

Maria (utanför). Öppna, öppna!

Erik (utanför). Fins här ingen människa — hallå!

Frida. Vem är dä, vem ä dä, va vill ni!

Erik. Låt oss bara slippa in, här står vi å fryser fast å bli alldeles översnöadel!

Frida. Ja, kära nån, om ja bara tordes! (Läser upp.)

Doktorn. Stäng dörren, människa, hör hon intel!

Maria. Ja men snälla frun!

Frida (öppnar. — *Erik* och *Maria* in, med skidor och ryggsäckar, snöiga, röda och muntra).

Frida. Men vem söker ni, vem får jag hälsa ifrån?

Erik. Hälsa kan vi göra själva — godda, godda! (Tar gumman i hand.) Vi söker egentligen ingenting annat än tak över huvudet. Huj, sånt yrväder! (De skaka snön av sig.)

Doktorn (stiger fram). Va vill ni här, va är meningen — jag har aldrig sett maken, dä är oförskämt —

Erik. Medges villigt, dä är höjden av oförskämdhet!

Doktorn. Men vem är ni, dä kan jag ha rätt att få veta.

Erik. Den rätten är oomtvistlig. Erik Hansson, redaktör för Folketidningen. Dä här är min fästmö.

Doktorn (mumlar).

Maria. Förlåt oss att vi rusar på så här, men i dä här rysliga yrvädet —

Doktorn. Ja, dä tål värkligen vid att be om ursäkt. Dä är häpnadsväckande, ja fattar inte — att uppträda på detta sätt, att så gott som bryta sej in —

Erik. Ja, kära doktorn, men nöden har nu ingen lag. Uppriktigt sagt så är jag i en viss knipa. Polisen är efter mej för en del tråkiga uppträden vid demonstrationsmötet i dag. Men jag har inte på villkor tid att sitta inne just nu — har en hel del viktiga studier å skriverier, å numera censureras ju allt vad en fänge får läsa å skriva. Så måste jag nödvändigt bevista den stora kongress som våra partibröder i grannländerna avhåller om fjorton dar. Allt som allt tänkte jag nu ta min tillflykt till fåbodarna däröppe i vildmarken, där är jag hemmastadd sen pojkåren å där har man arbetsfrid, inte en levande själ nu på vintern — å så i sinom tid skidar vi över fjällen å över gränsen. — Nå, just nu är dä lite svårt att ta sig fram i den här vilda snöstormen å dä här mörkret. Men bara dä lugnar på å klarnar opp, å dä gör dä nog snart, så ska vi tacka å gå igen.

Doktorn (kallt). Jaså. Ni är eftersatt av polisen för upplopp. Å så tänkte ni gömma er här hos mej. Det var mycket oklokt tänkt. Vet ni vem jag är?

Erik. Jag läste en gång någonstans om en doktor Harald Brun som tillsammans med några vänner offentligjorde en protest mot en dom i ett tryckfrihetsmål. Det är nog bra längesen, men — —

Doktorn. Ja, redaktörn, det är mycket längesen (för sig) mycket längesen. Nå, å därför trodde

ni att jag skulle dölja er undan ett rättvist straff.

Maria. Då vore inte något rättvist straff, doktor Brun.

Doktorn (bryskt). Är fröken också eftersökt av polisen?

Maria. Nej, då är Erik di letar efter. Men då är inte rättvist, för han har inte jort något ont.

Doktorn. Sää, inte dä. Vet ni dä så säkert? Vet ni va dä ä han strävar efter, han ä hela hans följe? Dä är synd om fröken, ni ser inte ut som om ni hörde till de där. (Sätter sig.)

Maria. Jo, jag hör till dem. Ä jag vet mycke väl va di vill. Di vill ingenting annat än ni ville själv i er ungdom.

Doktorn (långsamt, med tonvikt). Vet ni va ja ville?

Maria. Ja, ni ville rätt. Full rätt bara åt alla. Ni kunde inte tåla något orätt, ä därför tog ni till pännan ä protesterade.

Doktorn. Tror ni? — Ja ja, kanske. Men dä är ändå skillnad — en väsentlig skillnad. Jag ville rätt utan våld, jag trotsade aldrig lag, varken statens äller sedens. Rätten — den var för mej den gamla eviga idén, för vilken varje släkte måste kämpa utan hopp om att själv få se dess seger. Vi protesterade, men vi jorde inte skandal, ä vi satte inte medmänniskors liv ä egen- dom i fara. Rätt ville vi, utveckling i rätt riktning — men vi gick aldrig huvudlöst till storms mot själva de urgamla grundvalarna för ett rättsligt samhälle. Men ni — va vill ni egentligen? Ni talar om frihet, men va menar ni därmed

annat än frihet från lag, än fritt utlopp för alla lössläppta passioner? Å va blir följdén? Pin samma uppträden när dä är som bäst, skrån å upplopp, å i längden allmän råhet, avskryvård förvildning, barbari å urartning. Måste inte sådant motas å häjdas, är dä inte värt straff kanske — å straff ska dä få, jag kommer åtminstone inte att stå rättvisan i vägen. (Lägger handen tungt på bordet.)

Erik. Hör på, doktor Brun. Ni är ju historiker. Ni vet säkert att de stora tankarna föds i tysthet.

Doktorn (starkt betonat, ironiskt). I tysthet, ja!

Erik. Nå, dä va de nyfödda tysta tankarna ni mötte i er ungdom. Men ni vet nog också, att när en stor tanke väl är född så växer den, å vill dä sej väl så blir den en jättetanke, en sån där som måste ha rum. Å då skaffar den sej rum, om dä också ska ske med dunder å dån. Å står då lag åller sed i vägen, så förvandlas de i samma stund till olag och osed, å så måste de bort. — Ni talade om rätten. För er satt rätten som en fjärran ouppnåelig stjärnbild på himlen — vi ha ryckt ner den å bär den framför oss som jus å fackla — kan nog vara att dä då tar eld i somt gammalt å torrt. Men lyser gör den, så klart å starkt att ingen längre lär kunna slippa se den. Blir dä en å annan bländad å yrvaken å far upp å håller väsen, så är dä inte jusets fel utan tvärtom mörkrets som rätt förut. Å så går dä nog över när dä lider längre fram på dan. Huvudsaken är att alla är med — åller mot!

Doktorn. Så — lag å sed måste bort — dä var ju så ni sade?

Erik. Inte alldeles. När de förvandlas till olag å osed, då är då de måste bort.

Doktorn. Å när sker detta — å vem avgör detta?

Erik. Då avgör folket — å då sker dagligen, då sker just nu, därefter (pekar mot staden). Arbetslöshet, nöd, ja svält bland folket — å främlingarna håller kungabal där sidenet frasar å vinet strömmar.

Doktorn. Främlingarna?

Erik. Ja — de stora och styrande, hur ni vill kalla dem. Främlingar är deras rätta namn, ty di känner sej inte släkt med folket, förstår inte folket, lever ett annat liv i en annan värld.

Doktorn (tankfull). Hm. (Vaknar upp, till Maria.) Vart ska fröken ta vägen egentligen?

Maria (nickar åt Erik). Med honom förstås.

Doktorn (i tankar). Med honom — förstås.

Frida (rusar in). *Doktorn, doktorn* — där kommer tre poliser därute, di ä redan i grinden, kära söta!

Erik (rätar upp sig. *Maria* smyger intill honom och tar hans hand).

Frida (frågande och väntande). *Doktorn!*

Doktorn (tiger, grubblar).

Frida (ser tveksamt på doktorn, nickar beslutsamt, till Erik och Maria). Kom kom, då må gå hur då vill. In där — å tysta bara! (Skjuter ut dem genom dörren till höger, bär ut skidorna efter. Till doktorn.) Nu går ja å öppnar, doktorn!

(Knackning i fonden.)

Frida (ut i fonden). Vem är då?

Röst (utanför). Är doktor Brun hemma?

Frida. Ja då, nog är han hemma, han skulle just gå å lägga sej.

Kommissarien (in med konstaplarna, som stanna vid dörren). Ja förlåt, men ja kan inte jälpa att ja måste störa. Go afton, herr doktor, ber om ursäkt, men tjänsten —

Doktorn. Var så god. Hur va dä?

Kommissarien. Jo, ja ber om ursäkt, dä är ju knappast lönt att fråga, men doktorn har väl inte händelsevis sett några nattsvärmare här ikring knutarna, hähä?

Doktorn. Är dä någon särskild?

Kommissarien. Jo, d'ä den där bråkmakaren Hansson, redaktörn. Vi har ju haft ett lite upplopp ikväll, han höll ett sänt där brandtal, doktorn vet, å så vart dä bråk förstås.

Doktorn. Va var anledningen?

Kommissarien. Ja, dä skulle väl vara den här balen som nykterister å socialister ansåg sej ha rätt att demonstrera emot. Dä må ju vara sannt att dä står skralt till därnere å är ont om mat i många kyffen. Men man måste ju skilja på mitt å ditt, å di där föreningsmänniskorna ska då alltid lägga sej i saker å ting som inte angår dem.

Doktorn. Hm. Vem var dä som sköt?

Kommissarien. Ja, dä va egentligen ett lite misstag. Dä var en konstapel som vart lite konfys, men dä tog inte så illa. Dä ä sannerligen inte så gott att styra sej när di knuffar å drar ifrån alla håll. Nå, dä fins ju alltid en del hygglit å sansat folk i en sån där hop också, å redaktörn själv ska ju vara en human å förståndig kar — till å med ja måste erkänna att va han sa idag var förvånande sannt å lugnt, inga utfall eller överord att tala om. — Men dä ä nu så att

nån ska bära ansvaret, å då blir den som blir offret för alla ligaynglingar som man inte kan komma åt. Redaktörn slipper nog inte undan så lätt den här gången, borgmästarn är mäkt för-grymmad, han var ju också själv ordförande i balkommittén. — Men förlåt, här står ja å pratar — doktorn har väl inte händelsevis — —

Frida (för sig). Nu gäller dä. Jesses, måtte han inte! — —

Doktorn (vaknar upp ur tankarna, bestämt). Nej, jag har inte sett någon.

Kommissarien. Nej, nå dä trodde jag inte håller, jag bara tänkte ändå. Hm — (generad) — Nu ä dä i alla fall så, att jag måste — — hm, ber herr doktorn vara övertygad om att dä inte i minsta mån är någon misstro — dä är uteslutande min plikt, uteslutande för formens skull, dä försäkrar ja — (gest mot dörren till höger).

Doktorn (reser sig). Å, en husvisitation. Var så god! (Öppnar dörren.)

Frida (för sig). Å Herre du min skapare — nu ä vi vackert fast!

Kommissarien. Ja tackar, ja tackar. Bara en hastig blick — uteslutande för formens skull! (I dörren, ser sig om utanför.)

Frida (för sig). Å, måtte di ha gömt sej, måtte di ha gömt sej!

Kommissarien. Så där — nu ska vi inte besvära längre. Ber tusen gånger om ursäkt. Gonatt, gonatt, herr doktor — gonatt, frun!

Doktorn och Frida. Gonatt, gonatt!

(*Kommissarien och konstaplarna ut i fonden.*)

Frida (vid fönstret). Di går neråt stan igen, guskelov! Tack, doktorn, för va han jorde nu!

Doktorn (sätter sig). Tacka mej inte. Jag vet inte om jag jorde rätt.

Frida (i dörren till höger). Kom ut, kom ut, nu har di gått!

(*Erik och Maria in.*)

Frida. Å Herre Gud, va ja var järtängslig. Då var tur att ni var så försiktiga! Hur skulle dä ha gått annars både med er å oss! Men tänk, att ni kunde göra er så osynliga på en gång!

Maria (leende). Ja kröp in under diskbänken i köket.

Erik (likaså). Där tyckte hon, hon var på sin rätta plats! Jag för min del tog mej friheten dölja mej under doktor Bruns kappa i rent bokstavlig mening — inne i garderoben. — Tack, doktor Brun — jag visste att ni skulle förstå! (De skaka doktors hand.) Se, Maja, nu är dä lugnt å klart ute — stort grannt mänsken. Nu blir dä en lätt sak att ta sej opp!

Maria. Å, dä blir härligt!

Frida. Nej, men inte kan ni ge er ut nu mitt i natten, stackars människor!

Doktorn. Å, di reder sej nog.

Erik. Vi klarar oss, var lugn för dä! (Lyfter och svänger om *Maria*.)

Maria. Dä är ju som jusa dan, nog hittar vi till fjälls!

Frida. Ja men tänk om poliserna kommer igen — di kan ju få tag i skidspåren!

Erik. Här går många skidspår i backarna, å nu har vi natten på oss, dä blir ett bra försprång. — Tack, doktor Brun, å farväl! (Handsлаг.)

Maria. Tack, tack! (Dito.)

Doktorn. Ingenting, ingenting. Farväl!

Erik och Maria (till Frida). Tack, kära lilla frun!

Frida. Ja, ajö ajö då, å lycka till å Gu bevare er! (Torkar ögonen. *Erik och Maria* ut i fonden.)

Frida (vid fönstret). Se så just då är. Nu har dom skidorna på — å nu strävar dom uppför branten! (Vinkar.)

Doktorn (först vid fönstret, sen tankfull en lov över rummet, för sig, långsamt). Sida vid sida — två människobarn — tillsammans mot höjderna å farrorna — Ser då nya ut så — då är då inte bara fult å groft å rätt. — Då kanske de ha rätt. Då kanske då var rätt som jag jorde...

RIDÅ.

aktig behållning, inget rikt minne, ingen levande tanke kvar.

Nej, erkänner man — men dels fins ingenting annat, fins nästan inte ett enda allvarligt och värdefullt skådespel som *kan* spelas av amatörer, av t. ex. en oskolad arbetarungdom; de som finnas och som från andra synpunkter skulle vara lämpliga, de äro för svårspelta, ha för många personer m. m. Och dels vill publiken — och särskilt ungdomen — inte ha allvar; den vill just ha något för ögonblicket, den vill skratta och ingenting annat.

Vad då först det sista angår, så tror jag för min del att det endast till hälften är sant. Visst vill vi skratta och visst behöver vi också skratta — men det är inte nog, och allt fler börjar inse att det inte kan vara nog äller ens det nödvändigaste. Alla dessa billighetsupplagor av värdefull litteratur och deras strykande åtgång, bevisa de inte klart och omotsägligt att publiken — och även ungdomen, kanske främst ungdomen — nu börjar bli mogen för allvar, nu börjat tänka, nu begär tankar och allvar?

Tiden är säkert inne att ersätta de gamla utslitna lustspelen med nya friska skådespel — sorgespel såväl som lustspel, vi behöver lika mycket båda slagen. Tiden är säkert inne att bygga nytt på den grund som i detta avseende redan fins i amatörsällskapen och deras föreställningar; att med deras hjälp söka göra dramatiken till vad den kan och bör vara, en kulturkälla av yppersta slag och från många olika synpunkter: ett nöje som lockar och roar alla, en kunskapsväg bland de bredaste, rikaste och mest lättgängna, en uppfostrare utan like såväl för tanke som för känsla och vilja — och sist men icke minst ett agitationsmedel av kraftigaste och värksamaste art för nya lösensord och nya livsmål.

Skådespel med motiv ur vårt eget levande brusande liv — med gestalter från våra egna slagfält och samlingssalar, med handling ur våra egna strävanden och strider, ur dagens brinnande konflikter och nattens jusnande framtidsdrömmar — skulle inte sådant locka och roa och intressera vår publik, den gamla som den unga, fast det inte bara vore

(Fortsättning å nästa sida.)

för stunden, inte bara att skratta åt! Skulle det inte lära dem, som ännu inte lärt sig det, att begära och roas av mening, allvar, tankar, lika mycket som och så småningom vida mer än av pajaskonster och fars-upptåg!

Jo, säkert. Då återstår den första invändningen: bristen på repertoar. Den kan inte jävas. Jag vet bara ett par tre pjäser som i detta sammanhang kunde nämnas. Men — alldeles oavsett deras värde eller lämplighet för övrigt — så synas de mig väl långa och vidlyftiga och av flera skäl väl krävande och svåra för amatörer, åtminstone för nybörjare.

Samma eller liknande kritik kan emellertid kanske också riktas mot de små försök som under samlingstiteln »Folkets-Hus-Dramatik» kommer att utges på Frams förlag. Som försök, nära nog förstlingsförsök, må åtminstone de första hittills färdiga betraktas. För deras utgivande — delvis även för deras tillkomst — ha de synpunkter som framlagts i det föregående varit bestämmande. Och det är vårt hopp att de — särskilt genom sin korta koncentrerade form, sitt begränsade personantal, sitt ringa krav på dekorationer m. m. — måtte kunna fylla någon uppgift och bli till något gagn.

Karl-Erik Forsslund.

I serien »Folkets-Hus-Dramatik» ha utkommit:

- I. **Bröderna.** Drama i en akt av *E. K.* och *K. E.*
Pris 15 öre.
- II. **Det nya.** Skådespel i en akt av *E. K.* och *K. E.*
Pris 15 öre.
- III. **I mörkret.** Drömspel i en akt av *Karl-Erik Forsslund.*
Pris 20 öre.

Fås i bokhandeln eller direkt från

Frams Förlag, Malmö.